

pohledávky nenastalo proto, že ujednáním o 1½ % odměny ze jmění pozůstalostního utvořen byl samostatný právní důvod, který nepodléhá tříletému promlčení podle § 1486 obč. zák., nýbrž pravidelnému promlčení třicetiletému. V tomto směru s ním soud odvolací nesouhlasí, ujednáním tímto nepřestává býti pohledávka žalobcova pohledávkou palmární a platilo by o ní promlčení podle § 1486 čís. 6 obč. zák. Avšak promlčení zde nenastalo z jiného důvodu, totiž, že pohledávka žalobcova co do důvodu, třeba ne co do výše, byla uznána při jednání dne 31. července 1926, čímž nastalo přerušení promlčení (srov. Sb. n. s. čís. 10369); pohledávka ta byla i později co do důvodu uznávána, pouze její výše byla popírána, takže promlčení pro toto uznání nebylo dokončeno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Ještě v dopise ze dne 20. ledna 1930 píše žalovaná osobně žalobci, že ví, že dluhuje ještě žalobci nějakou částku, že však žalobce opomínl palmární účet po projednání pozůstalosti opravití ve smyslu dohody s jejím bratrem a že také stran tohoto »salda« počítá s jeho shovívavostí. Tento dopis lze jistě pokládati za uznání jediné sporné položky palmárního účtu žalobcova — paušální odměny — co do důvodu, a ježto žaloba byla podána u soudu dne 2. prosince 1931, bylo tím tříleté promlčení (§ 1486 čís. 6 obč. zák.) přetrženo podle § 1497 obč. zák. právě tak, jak již dřívějšími dopisy z roku 1927 a ústním vyjednáváním ze dne 31. července 1926 bylo přerušeno promlčení přede dnem 1. dubna 1928 (zák. čís. 47/25). Ve všech těchto případech stalo se uznání přímo k žalobci, a to buď žalovanou samou, anebo jejím zástupcem po případě jejím synem a zástupcem. Má sice žalovaná pravdu potud, že právní důvod nároku nikdy sporným nebyl, ale to nebrání tomu, aby svrchu zmíněné projevy její a jejích zástupců byly pokládány za uznání co do důvodu pohledávky sporné jen co do její výše, a již takové uznání stačí k přetržení promlčení (srov. rozh. č. 10369 Sb. n. s., jehož skutkový základ byl sice jiný, jež však uvedenou zásadu ve shodě s literaturou — srov. na příklad Ehrenzweig I, 1, § 133 a Klang IV., str. 668 — vyslovuje docela všeobecně).

Čís. 15551.

Přenesení poručenství nad příslušníkem Polské republiky s našeho soudu na soud v cizině nepodléhá schválení nejvyšším soudem, nýbrž přenesení to se řídí čl. 10, odst. 3 smlouvy mezi republikou Československou a republikou Polskou čís. 5/26 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 29. října 1936, Nd II 106/36.)

Nejvyšší soud neschválil usnesení okresního soudu v J. o přenesení poručenské věci nezletilé Marie S. (polské státní příslušnice) na úřední soud v P. (Německo).

Důvody:

Ustanovení § 111, odst. 3 j. n. se vztahuje jen na poručence neb opatrovance, kteří mají státní občanství Československé republiky, a nikoliv i na příslušníky cizích států. Není proto nejvyšší soud oprávněn schvalovati usnesení, jímž tuzemský soud přenáší poručenství nad nezletilým cizozemcem na soud cizozemský. Ostatně jest nezletilá Marie S. příslušnicí Polské republiky a bylo by lze proto přenést poručenství nad ní na úřední soud v P. (v Německu) jen za předpokladů článku 10, odstavec 3 smlouvy mezi Československou republikou a republikou Polskou ze dne 6. března 1925 č. 5 Sb. z. a n. z roku 1926, to jest kdyby s tímto přenesením souhlasily úřady druhé smluvní strany podle platných tam předpisů. Nejvyšší soud není však povolán, aby do takového opatření příslušných úřadů republiky Polské zasahoval, a nejde proto o věc, která by podléhala schválení nejvyšším soudem.

Čís. 15552.

Zákon o soukromých zaměstnancích čís. 154/34 Sb. z. a n.

Platem podle § 19, odst. 1 jest (u číšníka) rozuměti i stravu a zpopitné.

Zaměstnavatel není oprávněn propustiti zaměstnance pro onemocnění podle § 34 čís. 4 předčasně ze služby, dokud ho nevyzval k oznamovací povinnosti podle § 20, odst. 1.

(Rozh. ze dne 30. října 1936, Rv I 825/36.)

Žalobce uplatnil proti žalovanému dva nároky, a to jednak nárok na plat za dobu šesti neděl, v které nemohl konati práci pro nemoc (§ 19, prvý odstavec zákona čís. 154/34 Sb. z. a n.), jednak nárok na náhradu platu (požitků) za řádnou výpovědní lhůtu (§ 37 zák. čís. 154/34 Sb. z. a n.). Prvý nárok byl zamítnut nižšími soudy, a to odvolacím soudem proto, že žalobce neměl podle pracovní smlouvy proti žalovanému nárok na plat peněžitý, nýbrž jen na stravu, které mu žalovaný nemohl poskytovat, když žalobce opustil T., který byl jeho pracovním místem. Pokud jde o druhý nárok, nebyl uznán důvodným proto, že žalobce nepodal žalovanému zprávu o svém onemocnění a že pro nemoc nemůže vykonávat práci.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu nové jednání a rozhodnutí.